

«ZOR, YENİ TOPLUMA GEBE OLAN HER ESKİ TOPLUMUN EBESİDİR»

K. MARKS

EMEĞİN BİRLİĞİ

SAYI 3
Fiatı 250 Kr.
5/1/1977

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HERŞEY EMEĞİN OLACAK

İşçilerin, yoksul köylülerin, gençliğin devrimci birliği

FAŞİST ZULMÜN ZİNCİRLERİNİ KIRACAKTIR

Hergün bir yurtsever katlediliyor.

Ajan provakatörler iş başında.

Cezaevleri yurtseverlerle dolu.

12 Mart işkencecileri eski görevlerini yenileyorlar.

Devrimci avcısı ünlü faşist operasyon uzmanları görev başında.

Doğuda Kürt halkı üzerindeki baskı hergün yoğunlaşıyor.

Yine: doğuda doğal afete uğrayan Kürt Halkı yok edilmek amacıyla gerekli yardımı yapılmıyor.

Köylerde jandarma zulmü artıyor.

Fabrikalar cezaevlerini andırıyor.

Okullar ve öğrenci yurtları polis—idareci işbirliği ile komandoların işgali altında.

Kısacası, tüm ülkedeki faşist terör olanca azgınlığıyla artıyor.

Faşizm, kendisine kitle temeli yaratma mücadelesinde, özellikle ideolojik propaganda ve terör araçlarını kullanıyor. Faşizmin ideolojik propağandası öncelikle anti—komünist ve milliyetçilik demogojisine dayanır. Terör aracını ise kullanmaktaki amacı şöyledir:

1) Sınıf bilincine ermiş proletaryanın ve emekçi halkın devrimci mücadelesini ezmek, yok etmek;

2) İdeolojik propaganda ile kendisine çekemediği kararsız ve tarafsız unsurları terör kullanarak kendine çekmek. Faşizmin sömürü ve baskısına karşı az da olsun direnç gösteren ara tabakaları sindirip, proletaryanın saflarına geçmeleri ne fırsat vermeyerek zararsız ve tarafsız hale getirmek.

Faşizm, şüphesiz ki terör aracını kullanırken sınıf bilincine ermiş işçileri, yoksul köylüleri ve diğer devrimci unsurları ana hedef olarak alır. Amacı açıkça bellidir; EZMEK ve YOKETMEK.

Bugün Türkiye'de uygulanan örtülü faşizmle kitlelerin devrimci gelişimini durduramayan faşist MC'nin başı açıkça sıkıyönetim tehditleri savuruyor. Açık faşist diktatörlüğü getirmeden önce kendisine kitle temeli yaratmak ve kamuoyu oluşturmak için ajan provakatörlere, devrimci avcısı ünlü operasyon uzmanlarına görevler veriyor. Dernekleri bastırıyor, yurtlarda aramalar yaptırıyor. Kitapçılarda satılan Marks, Lenin, Engels gibi devrimci ustaların kitaplarına el koyuyor. Piyasada satılan der

Devamı sayfa 9 da

FAŞİST BASKILAR EMEĞİN BİRLİĞİ'Nİ SUSTURAMAZ!

Adana BOSSA Fabrikasındaki işçilerin dağılımı sırasında EMEĞİN BİRLİĞİ Gazetesini satmakta olan üç devrimci arkadaşımız karakola götürülmüştür. Karakolda bu üç arkadaşımız polisler tarafından saatlerce dövülmüş, daha sonra da mahkemece tutuklanmıştır.

Kitapçı ve gazete bayilerinde serbest satılan, kanuni formaliteleri tamamlanmış olan gazetemize, polisler «yasak», «gizli» görünümü verme ye çalışmışlar ve arkadaşlarımıza aşağıdaki soruları sormuşlardır:

—Gazeteyi kimden aldınız?

—Gazeteyi kim çıkarıyor?

Yukarıdakilere benzer sorular sorarak, arkadaşlarımızdan zorla yanıt almak isteyen polisler bununla da yetinmiyerek, gazete bayiini de karakola götürüp saatlerce işkence yapmışlardır.

Bu olaydan bir gün sonra, gazete satmakta olan iki arkadaşımız daha polislerce karakola götürülerek dövülmüş ve işkence'den geçirilmiştir. Mahkemeye verilen bu iki arkadaşımız serbest bırakılmıştır.

Biz, daha dün polis işkenceleri altında can veren Hıdır Altınay, Vedat Govrek, Ali Kayahan, İbrahim Kaypakkaya, Cahit Şenyüz arkadaşlarımızı unutmadık.

Polis işkencesi ile öldürüldüğü kesinlikle ortaya çıkan ve daha cesedi bile çürümeyen İ. Gökhan Edge arkadaşımızı unutmadık.

Bugün, suçları EMEĞİN BİRLİĞİ Gazetesini satmak olan üç arkadaşımıza uygulanan işkenceyle de yeni katliamların yapılmak istendiğinin bilinci içindeyiz.

Egemen güçlerin açık Faşist diktatörlük için suni gerekçeler peşinde olduklarını çok iyi biliyoruz.

Ve biz, halkımıza bir kez daha haykırıyoruz:

Polis baskıları, devrimci basını susturamıyacaktır.

BAŞYAZI

BİRLİK ÜZERİNE

Devrimci mücadele hiç bir zaman ve hiç bir ülkede, plâncıların, kapalı kapılar gerisinde kurdukları plânlarla başlamaz. Devrimci mücadele üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin en yüksek noktasına varmasıyla; üretici güçlerin, üretim ilişkilerine karşı, nerede, ne zaman ve

(Devamı sayfa 10'da)

OKUYUCU MEKTUBU

«İnsanlık ve adalet adına, insanlık onur ve şerefinin ayaklar altına alındığı bir yer: HAPİSHANE»

Bizler, Gaziantep Merkez Cezaevi'nde yatmakta olan mahkumlarız. Suçumuz siyasi değildir. Çoğumuzun suçu adam öldürme, hırsızlık, dolandırıcılık, vb. türden adi olaylardandır. Biz bu suçları bilinçsiz bir şekilde ailelerimizin, çevremizin zorlamaları ve baskıları ile, namusumuzu temizlemek ya da intikam almak amacı ile işledik. Ama bugün, bu davranışlarımızın yanlışlığını ve işlediğimiz bu suçlarla burjuvaziye hizmet ettiğimizi öğrenmiş bulunuyoruz. Hapishaneye düşmeden önce hiçbirşey bilmiyorduk. Sınıf bilincini, hapishanedeki siyasi suçlulardan; devrimci arkadaşlarımızdan aldık. Kurtuluş yolunu devrimci arkadeşlerımızdan öğrendik. Bizle beraber yatan kiralık katiller hırsızlar, dolandırıcılar, cinsi sapıklar, kaçaklar vb. tüm suçluler kendilerini suç işlemeye iten nedenlerin özünü bilmeden yatarlar. Düzenin değil «kaderin kurbanı» olduklarını sanarak ve «Allahın kurtarmasını» bekleyerekten yatarlar senelerce. Işkence, hasret çile ve umut dolu hapishane günleri ile öldürülen, yok edilen koca bir ömür ve enerji dolu bir gençliktir. Kimi, çevresinin zorlaması sonucu öldürülen bir yakınının intikamını almıştır. Kimi, aç, sefil, sefalet dolu yaşamdan kurtulmanın yolunu hırsızlıkta, dolandırıcılıkta vb. aramıştır. Kimi de iftiranın, komplonun kurbanı olmuştur. Çoğumuz işçi, köylü esnaf kökenli halk çocuklarıyız. Tek bir burjuvazi yoktur içimizde..

İnsanlık ve adalet adına insanlık onur ve şerefinin ayaklar altına alındığı bir yerdir hapishane. Kapitalist düzenin tüm pisliklerini bünyesinde barındıran bir çöp kutusu. Kapitalizmle birlikte tarihin bataklığına atılacak olan bir çöp kutusu.

Hapishane olarak kullanılan bina eski bir kilisedir ve örneği ortaçağ devrinde bile yoktur. Ellidört mahkuma ayrılan bölüm 225 m2 genişlikte, ıslak ve nemli bir odadır. 50 m2 lik koğuşlarda ise yirmiye yakın mahkum balık istifi yatmaktadır. Bu odalar hem yemekhane, hem mutfak, hem de tuvalet olarak kullanılmaktadır. Kaldığımız odaların ne havalandırma düzeni, ne de güneş görecek bir durumu vardır. Bir kaç koğuşta da camları olmayan pencerelerin camlarını idare yaptırmak zorunda olduğu halde, cam parası zorla mahkumlardan toplanmaktadır. Koğuşlarda bit, pire ve oğlak örneği farelerle birlikte yatıp, kalkıyoruz. Hapishane hamamının kapısında «Yıkanmak parasızdır» yazar ama, içerde (iki kg.lık) 9 vita kutusu ılık suya yine de para vermek zorunda kalıyoruz. Koskoca koğuşta sadece bir floresans lâmba vardır. Ve o da idarenin istediği zaman yakılıp, söndürülür. Yani burada ne halılar üzerinde geziniyoruz, ne de gömme banyoda yıkanıyoruz. Sağlık şartlarından yoksun, karanlık, nemli, loş, pislik dolu koğuşlarda, her çeşit haşerat ve hayvanlarla birlikte koyun koyuna tıpkı hayvanlar gibi çile dolduruyoruz.

Cumhuriyet, Vatan gibi günlük gazetelerin içeriye alınmasına güçlükle izin veren MSP yanlısı müdürümüz, gerici gazetelerle, çıplak resimlerle dolu gazetelerin içeriye geçirilmesinde bir sakınca görmemektedir. Yine haftada bir gösterilen filmlerde de ağırlık seks konulardır. Mahkumların en büyük sorunlarının seks olduğu bilindiği halde, mahkumların bu sorunları sürekli istismar edilmektedir. Gösterilen seks filmleri ve içeriye alınan açık-saçık resimlerle dolu gazetelerle mahkumlar cinsel sapıklığa itilmektedir. Cezaevinde esrar vb. uyuşturucu madde kullanılmakta, alınıp satılmaktadır. Geçenlerde yataklarında esrarla yakalanan mahkumlar, dövülünce esrarı gardiyandan satın aldıklarını söylemişlerdir.

Her türlü pisliği ve eşitsizliği ile hapishane, bizler için devrimcilerin yardımı ile birer okul olmuştur. Mücadelemiz emperyalizmin ve faşizmin yok edilmesine kadar sürecektir. Emeğin Birliği Gazetesini çıkaran devrimci arkadaşlarımıza mücadelelerinde başarılar diler, gazetemiz aracılığı ile tüm devrimcilere selâmlarımızı iletiriz.

NOT:

İsimler arkadaşlarımızın isteği üzerine yayınlanmamıştır.

Gaziantep
Cezaevinden
Bir grup tutuklu

Antakya TÖB—DER Şubesinin olağan kongresini kazanan revizyonistler iş başında

14 Kasım 1976 günü TÖB—DER Antakya Şubesinin kongresini kazanan devrim tüccarlarının yaptıklarını bir kez daha vurgulamakta yarar görüyoruz.

Günümüz devrimci hareketinin içine sızmış olan revizyonist ve oportünist unsurlar her gün yeni bir renge giriyorlar. Bir yandan devrimci şiddeti hasır altı ederken, diğer yandan sosyalizm düşmanlığını körükleyen bu sapmaların gücü, gelişen devrimci kavgamızı engelleyemeyecektir. Çünkü; proleteryanın savaşçılan bu devrim tüccarlarının istediği «kör döğüşü» doğrultusunda değil, tam tersine gelişen proleter devrimci hareketin önünde duran hayati meselelerine Marksist-Leninist bir içerik vererek çözümleyecektir. Devrimci hareketin içerisine sızmış olan bu sapmalar, her zaman olduğu gibi, inançlı ve tutarlı bir ideolojik müeadele ile devrimci müeadelenin dışına atılacaklardır.

Kendilerine özgü biçimsel özelliklerinin olduğu bilinmesine rağmen bazende bunun dışına çıkaraktan büsbütün azıtmaktadırlar. Işte bunun somut bir örneği:

Bu vereceğimiz örnekler birçok yerde değişik şekilde kendini göstermişse de bu kadar adileşmemişlerdir.
Yöremizde bulunan bu sapmalar, şu ana kadar herhangi bir pratik eylem koyamamışlerdır. Bu pasifistler devrimcilerin koydukları tüm hareketlerin anti propagandasını yapmakten geri durmadıkları gibi, devrimcilere de etmedikleri çamur kalmamıştır. Koyeceğimiz eylemler için, «Aman yürüyüşe, mitinge gelmeyin. Alevilik-sünnilik çatışması çıkacaktır.» diye propaganda yapmışlardır. Kongreden sonra devrimci öğrencilerin TÖB—DER'e gelmesini engellemeye çalışmışlar, toplantı yapan gençleri «Siz kimden izin aldınız da burada toplantı yapıyorsunuz?» diyerek kovmuşlardır. TÖB—DER'de kâğıt ve tavla oynatmak için birbirleriyle kavga etmişlerdir. Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından atanan faşist bir mutemedi protesto etmek için bir hafta maaşlarını geç alma cesaretini gösterememişlerdir. İlimiz Eğitim Enstitüsünün faşistleştrilmesine karşı diğer demokratik kuruluşlarla ortaklaşa bir bildiri hazırlayıp, dağıtma cesaretinde bulunamamışlardır. «Bizler halkla birlik olmak istiyoruz» diye utanmadan çığırtkanlık yapan bu renksizler, öğrencinin karşısında oturmakten huzursuz olmakta, onların kendilerini eleştirmelerine sinirleri bozulmaktadır. «Kırık bir plâk gibi ötüp, masa başında cebirsel işlemlerde bulunan bu kişiler, işçilerin, yoksul köylülerin ve tüm emekçi halkın içine nasıl girip, onlara yön verecekler?» diye düşünüp durmuyoruz artık. Çünki, bu sapmalar, değil Türkiye halkına kendi kendilerine bile yön veremeyecek kadar revizyonizmin ve oportünizmin bataklığına gömülmüşlerdir.

Devrimci Muhalefet
Antakya/Hatay

Selâm olsun kahraman Filistin Savaşçılarına, selâm olsun Ortadoğu halklarının yiğit devrimcilerine

★ «ZAFERE KADAR DEVRİM» DİYEN FİLİSTİN'LİLERİN MÜCADELESİ GENİŞ BOYUTLAR KAZANIYOR

★ «SAVAŞIRKEN ŞARKI SÖYLEYEN HALK, ASLA YENİLMEZ; VE MUTLAKA MUZAFFER OLUR»

Dünya devrimi Uzak Doğu'nun Hindiçini'nde; Hindiçin'in Vietnam'ındaki, Kamboçya'sındaki zaferlerine, Afrika'daki yeni Mozambik, Bissao ve Angola zaferlerini ekledi. Nabibya ve Rodezya ise ha bugün, ha yarın kurtuldu, kurtulacak; sancılarını çekiyor kurtuluşun. Ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketlerinin etkisiyle ihtiyar dünyamız bir beşik gibi sallanıyor. İşte bu sallantı geniş emekçi yığınlara ulusal ve sınıfsal kurtuluş bilincini iletiyor. Geniş emekçi yığınlar bilinçlenip, öğrendikçe, örgütlenip silahlanıyorlar. Ve silahlanan emekçiler namluya sürülmüş birer mermi misali emperyalizme ve kapitalist iç gericiliğe karşı, onu yok etmek için patlıyorlar.

Çağımız proleter devrimler çağıdır.

Çağımız emperyalizmden kurtuluş çağıdır.

Çağımız ulusal ve sınıfsal kurtuluş çağıdır.

Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır.

Dünyanın tüm ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde yaşayan halkımızda, bu çağda yaşamanın sorumluluğunun bilinci içindedir. Türkiye halklarının iktidara yönelik devrimci mücadelesi, genel olarak dünya, özel olarak Orta Doğu devriminin bir parçasıdır kuşkusuz. İsterseniz parçası olduğumuz Ortadoğu devrimci hareketine bir göz atalım. Yalnız bu noktayı geberen emperyalizmin Ortadoğu'daki intihar saldırısı açısından irdelemeliyiz.

İşte, İran Şahı'nın tüm beyaz terörüne ve cinayetleri ne rağmen her geçen gün büyük boyutlar kazanan İran halklarının devrim mücadelesi.

İran'da silahlı mücadele Nurhak'ta şehit düşen devrimcilerden tam üç gün sonra Kızey İran'ın Siyahgel mıntıkasında şehit düşen FERHANİ ve onbir yoldaşıyla başlar. O günden beri 600'e yakın şehit veren İran halkının fedai gerillaları, İran halklarının devrimde öncü görevini üzerine almıştır. Bu mücadele faşist Şah'a ve onun kiralık gangster ve uzman işkenceciler örgütü olan SAVAK'a ve de iç gericiliğe karşı yeni siperler kazanarak ilerlemektedir.

Arap yarımadasının alt ucunda bulunan ve bizim DOFAR gerillaları adıyla tanıdığımız ve gerçek ismiyle UMMAN HALK KURTULUŞ CEPHESİ'nin sürdürdüğü halk savaşı da yeni boyutlar kazanıyor.

Eritre'deki AHMET NASIR'ın, ERİTYA KURTULUŞ CEPHESİ ve onun savaşçıları halk savaşlarının yenilmezliğini bir kez daha kanıtlıyor.

Bahreyn halkının öncü örgütü olan BAHREYN KURTULUŞ CEPHESİ ve onun gençlerde zindana atılan ve akıbeti meçhul olan kahraman lideri ABDUL VAHAP devrimci mücadelenin ve inancın ölmez örneklerini veriyorlar.

Ortadoğudaki mücadeleler bunlarla bitmiyor. Mısır'da Mısır Komünist Partisi'nin, Irakta İlerici Kürtler'in ve Irak Marksist—Leninist Komünist Partisi'nin, Sudan'da Sudan Komünist Partisi'nin, Lübnan'da Lübnan İlerici Sosyalist Partisi'nin, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün öncülüğünde Mısır, İran, Irak, Sudan, Filistin halkları dişdişe yiğitçe mücadele ediyorlar.

Ortadoğu halkları silah elde yürüyorlar.

Bağımsızlık için gericilerin zincirini kıra kıra, emperyalizmin kale duvarlarını yıka yıka yürüyorlar.

Sosyalizme doğru, eşitliğe doğru yürüyorlar.

Kendi ürettiklerine sahip çıkmak için yürüyorlar.

Bu yol uzun ve engebelidir. Bu yolu yürümek kolay değildir.

Bu yol üzerinde kan var, ateş var.

Bu yolun her adımında devrim şehitlerinin mezarları var.

Ama her türlü zorluğa rağmen bu yolun sonunda zafer var. Emekçi halkın zaferi var, SOSYALİZM var!

Bugün Türkiye'de tüm bu zorlukların bilinci içinde bu yola koyulmuş yürüyen onbinlerin Mahir'ler, Ömer'ler, Cihan'lar gibi kurşunlanacak yürekleri, 6 Mayıs'taki Hüseyin'ler, Denizler, Yusuf'lar gibi korkusuzca ipe uzatılacak boyunları var.

Tarih, Türkiye halkları na Ortadoğu'da intihar saldırısına geçen emperyalizme karşı direnmek ve onu yok etmek görevini yüklemiştir. Türkiye halkı tarihin kendine vermiş olduğu bu sorumluluğu mutlaka yerine getirecektir. Devrim bayrağını burjuvazinin burcuna dikmek için mücadele verirken şehit düşen devrimcilerin, bizlere emanet ettikleri devrim bayrağı burjuvazinin burcuna mutlaka dikilecektir.

ZAFER «KAZANACAĞIZ» DİYE SAVAŞA ATILAN VE SABAH GEZİNTİSİNE ÇIKAR GİBİ ELİNDE SİLAH ÖLÜME GİDEN FİLİSTİN HALKININ OLACAKTIR

"Sovyet–Sosyal Emperyalizmi" (!) tezi sosyal–şovenlerin savunduğu bir tezdir

ÖZET:

Bundan önceki yazılarımızda Fransa ve İngiltere'deki «restorasyon» dönemlerini incelemiştik. Bu incelememiz de gerek Fransa'da olsun, gerekse İngiltere'de olsun, ekonomik ve toplumsal yapıda bir restorasyonun söz konusu olmadığını alıntılarla açıklamıştık. Yani, iktidarın bir süre için el değiştirmesinin bu anlama gelemiyeceğini, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nde de parti ve devlet yönetiminin «bir avuç revizyonistin» egemenliğinde olması ile kapitalizme dönüşün olamıyacağını kanıtlamıştık. Bu sayımızdaki yazımızla «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» konusundaki incelememizin birinci bölümü bitmiş olacaktır. İncelememize bundan sonraki sayılarımızda devam edeceğiz.

Engels'ten yaptığımız alıntılarla, İngiltere'deki «restorasyon» döneminin ekonomik ve toplumsal açıdan nasıl değerlendirildiğini öğrendik.

Fransa ve İngiltere'nin o dönemlerinde, ileriye doğru ekonomik ve toplumsal gelişim süreci içerisinde burjuva üretim ilişkilerinin gereken düzeye varmaması sonucu, sınıflar arasında belirli bir billurlaşma olmamıştır. Burjuvazinin zayıflığı, devlet yönetimine ağırlık koymasına engel olmaktadır. Ne zaman yoksul halk yığınlarının mücadelesi yükselmiş ve burjuvaziyi rahatsız edecek boyutlara varmışsa, büyük burjuvazi feodal güçlere yönelerek iktidarı paylaşmış ve halk yığınlarının devrimci mücadelesini bastırabilmek için feodal aristokrasinin iktidarı belli bir süre ele geçirmesine ve kendi siyasi kurumlarını restore etmesine göz yummuştur. İktidarı ele geçiren feodaller, kendi ekonomik düzenlerini restore etmeye ve burjuvazi için tehlikeli olmaya başladığı an, bu bu kez de halk yığınlarının desteğini aramışır. Burjuvazinin bu güçsüzlüğünden dolayı da iktidar belli bir süre için el değiştirmiş, iniş—çıkışlar olmuştur. Fakat, bir önceki yazımızda da açıkladığımız gibi, bu el değiştirmeler, iniş—çıkışlar, burjuva toplum yapısının biraz daha güçlenmesine neden olmakta ve uzun süren kanlı—kavgalı mücadeleleri kapsamaktadır. Neticede, bu mücadele burjuvazinin güçlenerek, iktidara el koyması ile sonuçlanmıştır.

Tüm bunların nedeni, burjuva devrimini sağlamlaştırmakta ve tek başına egemenliğini kurmakta yeterli güce sahip olmamasıdır.

«Tarihin seyri (hareketi), içinde, burjuva üretim biçimin ortadan kaldırılmasını ve böylece burjuva siyayal hakimiyetinin kesin devrilmesini zorunlu kılan maddi şartlar henüz yaratılmamış olduğu sürece, 1794 te olduğu gibi, proleterya burjuvazinin siyasal hakimiyetini yıkarsa, bu yalnızca geçici bir zafer, yalnızca bizzat burjuva devriminin hizmetinde bir öge olur. Bundan dolayı, Fransa'daki terör dönemi yalnızca güçlü darbeleri vasıtasıyla feodalizmin kalıntılarını Fransa topraklarından temizlemeye yarayabilirdi. Tedirgin ve saygılı olan burjuvazi bu görevi on yıllar boyunca yerine getiremezlerdi. Halkın kanlı eylemi, böylelikle ona yalnızca yolu hazırladı. Benzer şekilde, burjuva sınıfının hakimiyet şartları zaten olgunlaşmış olmasaydı, mutlak monarşinin çöküşü de geçici olarak kalırdı. İnsanlar kendilerine yeni bir dünyayı, kaba batıl inançların sandığı gibi yeryüzünün meyvalarından değil, gerilemekte olan uygarlıklarının kazanmış olduğu tarihsel başarılarından kurarlar. Gelişim seyri içinde onlar, kendiliklerinden, yeni bir toplumun maddi şartlarını üretmeye başlarlar ve hiç bir çaba ya da irade onları bu kaderden kurtaramaz.» (K. Marks, Sosyoloji ve Felsefe, S: 282)

Eski toplumun bağrında yeni toplumun oluşması için gereken maddi şartlar ortaya çıktıktan sonra «hiç bir çaba ya da irade» yeni toplumun oluşumunu engelleyemez ve geriye döndüremez. Devlet iktidarının geçici bir süre farklı toplumsal güçler arasında el değiştirmesi, toplumsal yapının da değişmesi ve hatta geriye dönmesi anlamına hiç gelmez.

" Ama bu çağda kapitalist üretim biçimi ve onunla birlikte, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki henüz çok az gelişmişti. İngiltere'de de daha yeni doğmuş bulunan büyük sanayi Fransa'da henüz bilinmiyordu. Ama nedir ki, bir yandan, üretim biçiminin bir alt üst oluşunu bir devrimi kaçınılmaz bir zorunluluk haline getiren çatışmaları — sadece üretim biçiminin meydana getirdiği sınıflar arasındaki çatışmaları değil, ama onun yarattığı üretici güçler ile değişim biçimleri arasındaki çatışmaları da — ve öte yandan, bu devrel üretici güçler içerisinde, bu çatışmaları çözme araçlarını da sadece ve sadece büyük sanayi geliştirir. 1800'e doğru, yeni toplumsal düzenden doğan çatışmalar eğer henüz oluş halinde idiyseler, bu çatışmaları çözme araçları haydi haydi o durumda bulunuyorlardı. Eğer Paris'in varlıklı yığınları Terreur döneminde, egemenliği bir an için eline geçirebilmiş ve böylece burjuva devrimini burjuvazinin kendine karşı zafere götürebilmiş iseler, bu nunla bu egemenliğin o zamanki koşullar içinde ne kadar olanaksız olduğunu kanıtlamaktan başka birşey yapmamışlardır. (F.Engels Anti — Dühring, S: 387) "

Açıkça görüldüğü gibi, Fransa ve İngiltere'de, burjuva devrimler döneminde, proletaryanın ve «varlıklı yığınlar»ın her çabası, ileri atılımı, ayaklanışı burjuva devrimini daha da güçlendirmiş ve burjuvazinin egemenliğini sağlamlaştırmıştır.

" Avrupa'nın hiç bir ülkesinde, burjuvazinin siyasi iktidarı, Orta Çağ feodal aristokrasisinin rakip tanımaz biçimde elde edemeyişi — hiç olmazsa bunu uzunca bir süre için yapamayışı- tarihi gelişiminin bir yasası gibi görünmektedir. Feodalitenin tamamen kökünün kazındığı Fransa'da dahi sınıf olarak burjuvazi siyasi iktidarı ancak çok kısa dönemler de elinde tuttu. Louis Philippe,in saltanatı sırasında (1830—1848) burjuvazinin ancak çok ufak bir bölümü hüküm sürdü; büyük kısmı, seçmen olabilmek için çok yüksek bir vergi ödeme şartı yüzünden oy hakkından mahrum kaldı. İkinci Cumhuriyet zamanında (1848—1851) burjuvazi, tümüyle hüküm sürdü, fakat sadece üç yıl için; beceriksizliği yüzünden imparatorluk yönetimine yol açtı. Ancak üçüncü cumhuriyet zamanındadır ki, tüm burjuvazi, yirmi yıldan fazla iktidarı muhafaza etti; daha şimdiden gönülleri ferahlatıcı yozlaşma alametleri gösteriyor. Burjuvazinin sürekli bir saltanatı, sadece Amerika gibi feodalitenin bulunmadığı ve daha ilk anda toplumun burjuva bir temel üzerine kurulduğu ölkelerde mümkün oldu... "

" İngiltere'de burjuvazi, iktidara hiç bir zaman tek başına sahip olmadı. 1832 zaferi daki, bütün yüksek yönetim görevlerini hemen hemen rakipsiz olarak toprak aristokrasisine bırakıyordu.

[3]

(Marks—Engels, Felsefe İncelemeleri S : 116—117)

Gazetemizin birinci sayısından beri açıkladığımız gibi Fransa ve İngiltere'de ki restorasyon dönemlerinde ekonomik ve toplumsal bir geriye dönüş söz konu su olmamıştır. Sadece, iktidar belli dö nemler için el değiştirmiştir. Sosyal—şo venlerin Sovyetlerdeki geriye dönüş tez lerini kanıtlamak için ileri sürdükleri F ransa ve İngiltere dönemleri, kendi tezle rini çürüten birer örnek olmuştur. Bu örnek bir önceki ekonomik ve toplum sal düzenin, kendisinden sonra doğan bü tün bir sistem olarak kökleşen yeni top lum düzenine baskın çıkamayacağını, o nu alaşağı edip, egemen duruma geleme yeceğini kanıtlamaktadır. Eğer tarihin seyri boyunca, toplumların doğuşu ve ge lişimi süreci içerisinde karşılaşılan her «iniş—çıkış» her «duraksama» PDA'cıla rın iddia ettikleri anlamda bir «restoras yon» olsaydı, toplum tarihinde restoras yonlar saymakla bitmezdi. Bu konuda ilkel toplumdan köleci topluma geçilen dönemi örnek olarak verebiliriz. Geri, fakat insani bir toplum olan ilkel top lumdan, köleci devletin egemenliği altı na giren köleler ve ilkel komünler, ye niden ilkel topluma dönebilmek için sa yısız mücadeleler vermişlerdir. Hatta Ro ma, Yunan, İbrani, v.b. devletlerini yık mışlardır. Ama bu insanların mücadele leri hiç bir zaman tarihi geriye çevire rek, köleliğe son verememiştir. O zaman Avrupa'da, merkezi devlet otoritesine ve kanunlarına uymayan, toplumcu bir düzen uğruna mücadele eden «Rafiziler» adındaki insan topluluğu eski toplumu geri getirememişlerdir. Fakat, kolayca köleci sisteme de boyun eğmemişlerdir. Bir çok isyanlar çıkarmış ve bazen dev letler bile kurmuşlardır. İlk çağda, 479-492 yılları arasında Isparta'da Aristo Ni kos diye birinin kurduğu «Güneş Devle ti» ni, Spartaküs isyanı sırasında Roma' nın güneyinde kurulan ve 71 yılında yı kılan kölelerin devletini örnek olarak verebiliriz. Prag'ın güneydoğusunda (Çe koslavakya) TOBAR denilen bölgede 1418—1431 yılları arasında, «Tobaride ler» adı altında ve eşitsizliğin olmadı ğı bir topluluğun kurulmayışı, vb. gibi daha bir kaç örnek verebiliriz. (Bak kay nak : Sosyelizm ve Sosyal Mücadeleler Tarihi)

Şimdi de oportünistlerin «Sovyet lerde geriye dönüş» tezlerini kanıtlaya bilmek amacı ile vermiş oldukları Orta Avruda örneğini inceleyelim:

" Yine Orta Avrupa'da (Macaris tan, Bavyera, Avusturya gibi) 1918-1920 yıllarında ortaya çıkan proletarya dev rimlerini kısa bir dönem sonra geriye dönüş izledi. Örnekler çoğaltılabilir. Gö rülüyor ki, tarih, ...dümdüz bir seyirizle miyor. Aksine tarihin ileriye gidişi, ge riye dönüşleri ve zigzagları olan karma şık bir gelişimdir. (Özgürlük İçin Dire niş, Sayı: 5, S: 9) "

Macaristan örneği ile «Sovyet—Sos yal emperyalizmi» tezini ortaya atanlar bilinçli şekilde proletarzanın siyasi ikti darı ele geçirmesi ile proletaryanın sos yalist düzeni kurması birbirine karıştırı yorlar. Proletarya siyasi iktidarı ele ge çirmekle, sosyalizmi kurma yolunda ilk adımı atmıştır. Ama henüz sosyalizmi kuramamıştır. Burjuvazi yenilmiş ama yok edilememiştir. Burjuvazi sınıf ola rak ortadan kaldırılmamıştır. Burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadele «en kes kin» biçimde sürmektedir. Proletaryanın ekonomik alanda egemenliğini kuramadı ğı ilk dönemde burjuvazinin siyasi ikti darı yeniden ele geçirmesi, kendi iktisa di ve siyasi düzenini tamir (restore) ede rek yeniden kurması doğaldır. Sosyal—şovenlerin örnek olarak gösterdikleri Or ta Avrupa ülkelerinin, bu dönemleri in celenecek olursa, görülecektir ki, prole tarya siyasi iktidarı bile tam olarak e le geçirememiştir. Sovyetler Birliği'nin durumu ise Orta Avrupa ülkelerinden çok daha değişiktir. Sovyet proletarya sı, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile burju vaziyi iktidardan devirmiş ve kendi ik tidarını kurmuştur. Proletaryanın dikta törlüğü altında Lenin ve Stalin önderli ğinde burjuvalara karşı en uzlaşmaz sı nıf mücadelesi verilmiştir. Otuzbeş sene süren kararlı bir mücadele sonucunda burjuvazinin kalıntıları iktisadi ve siya si olarak kaldırılmış ve sosyalist üretim ilişkileri tamamen egemen kılınmıştır.

Orta Avrupa ülkelerinde bu durum daha farklı olmuştur. Proletarya siyasi iktidarı ele geçirerek, burjuva devlet me kanizmasını parçalayamamıştır. Özellik le, burjuvazinin militarist gücü olan or du yok edilmediği için, burjuvazi, ken di devlet ve ordusunun güçlerine dayana rak proletaryayı ezmiştir. Kanlı ve silah lı mücadeleler sonucunda proletarya ik tidardan alaşağı edilmiştir. Sovyetler Bir liği'nde ise böylesi bir durum kesinlikle olmamıştır. Bu oportünist sapmaların deyimi ile, «bir avuç revizyonist burju vanın» proletaryayı alaşağı ederek, dev leti ele geçirmesi sırasında (!) burjuva zi (!) ile proletarya arasında en ufak bir direniş olmadığı gibi, kanlı kavga da ol mamıştır. Bizim, ÇKP şaploncusu sapma larımız, burjuvazinin siyasi iktidarı kan sız—kavgasız ele geçirmesini şöyle açık larlar:

«Otuzbeş yıla varan sosyalist üre tim ilişkilerinin yukarıdan aşağıya doğ ru yaratılması çabalarından sonra siyasi iktidarı ele geçiren burjuvazi aynı şekil de ekonomik yapıyı kendi sınıfsal çıkar larına uygun olarak yukarıdan aşağıya doğru yeniden düzenlemiş ve kapitaliz mi geri getirmiştir. (Özgürlük İçin Di reniş Sayı: 5, S: 10) "

Oportünist tezlerini kanıtlayabile cek Marksist—Leninist bir teori bulama yan bu sapmalar, tarihten verdikleri söz de örneklerle görüşlerine geçerlilik ka zandırmaya çalışıyorlar. Yazımızın ba şından beri incelediğimiz restorasyon ör nekleri bile, kanlı—kavgalara, iç savaşla ra, dış müdahalelere, çeşitli sınıf ittifak larına, diş dişe sınıf mücadelelerine sah ne olmuştur. Ama, Sovyetler Birliği'n de, burjuvazi böyle bir mücadeleye ge rek görmeden, proletaryanın gözünün i çine baka baka, «bir avuç revizyonist burjuva» ile devlet yönetimini «yukar dan aşağı» ele geçirmiştir. Kapitalist top lum biçimi tekrar egemen kılınmıştır.

Sovyet proletaryası, yüce Lenin'in ve kendi partisinin önderliğinde, siyasi iktidarını kurmak için bilinçli bir şekil de savaşmış, çarlığın ve burjuvazinin dü zenini yıkarak sosyalizmi kurmuştur. Hitler faşizminin azgın saldırısını, yir mi milyon şehit vererek göğüslemiştir. Bu kadar mücadelelerden geçen, ne için, hangi amaca varmak için bilinçli bir şe kilde mücadele veren Sovyet proletarya sının, kendi siyasi ve toplumsal düzeni ni, «bir avuç revizyonist» e sessiz seda sız terkedeceğini hangi mantık kabul e der? Acaba bu oportünist tezi ileri sü renler mi geri zekalı, yoksa Sovyet pro letaryası mı? Biz, her ikisinin de geri zekalı olduklarını sanmıyoruz; ama dev rimci mücadelenin gelişiminden kaçan bu sapmaların burjuvazi ile uzlaşan bi linçli şarlatanlar olduklarını söylüyoruz. (Sözümüz bu anti—sovyetik görüşü sa vunan tabandaki unsurlara değildir.)

Bu sapmalara göre, güya Sovyet—proletaryası yeni burjuvalara karşı dev rim yapmak için yeniden örgütleniyor muş. «Bir avuç revizyonist» devlet yö netimini ele geçirerek, toplumsal yapıyı değiştirirken aklı başına gelmemiş de ÇKP ve şaploncularının gerçeği keşfetme leri ile Sovyet—proletaryasının aklı ba şına gelmiş. Acaba bu mücadeleyi veren ler Sovyet proletaryası mı, yoksa Solje nitsin, Sakharov ve Mustafa Cemiloğlu gibi dönekler mi? Marksizm-Leninizm'i yeni yeni katkılarda bulunan, Stalin'de hatalar bularak, eleştiren, «Marksizm yıl dızları» nın orijinal burjuva tezlerini gelecek sayılarımızda eleştirmeye devam edeceğiz.

Gelecek sayı: KANSIZ-KAVGASIZ, BARIŞÇI YOLDAN, BİR TOPLUMUN GENEL YENİDEN KURULUŞU MÜM KÜN MÜ?

ÖĞRENECEĞİZ... DÜŞMANIMIZI TANIMAK, MÜCADELE ETMEK İÇİN ÖĞRENECEĞİZ...

FAŞİZM, TEKELCİ BURJUVAZİNİN KANLI, TERÖRİST DİKTATÖRLUĞÜDÜR

Diyalektiğe göre, alt yapı üst yapıyı kendine göre şekillendirir. Bu diyalektik gerçek, üst—yapı kurumlarının gelişim ve değişimlerinde hiç bir görevi olmadığı anlamına gelmez. Alt—yapı ve üst—yapı birbirini diyalektik olarak etkileyen olgulardır.

Bilindiği gibi üst yapı olan toplumsal yapıdaki gelişim ve değişimler, alt-yapı olan ekonomik yapıdan kaynaklanır. Ekonomik yapının belirlediği tüm sosyal gelişmeler, süreç içerisinde ekonomik yapıyı daha fazla sarsarak etkilerler. Ekonomik alt—yapıdan kaynaklanan sosyal gelişmeler, toplumun gelişimine ayak bağı olmaya başlayan ekonomik yapıyı, ileri bir ekonomik aşamaya doğru zorlar. Her şeyin kendi zıddını beraberinde yaptığı gibi, bu sosyal gelişmelerde, çıkarları tehlikeye düşen toplumun egemen güçlerini, bir takım yapay önlemler almasının koşullarını da beraberinde getirir. Şüphesiz, bu önlemlerin dozu her ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının somut koşullarına göre değişik olur. Kapitalist toplumlardaki tüm devletler, birer burjuva devletidirler. Ama, bu burjuva devletlerinin yönetimleri de, her ayrı tarihsel, ekonomik, sosyal şartlarda yapılan burjuva devrimlerine göre birbirinden farklı olacaktır. Bu birbirinden farklı devletleri ikiye ayırabiliriz:

1— Avrupa'da doğan ve demokratik devrimini tamamlemış olan ülkeler.

2— Demokratik devrimini tamamlayamamış ülkeler.

Birinci katagoriye giren ülkelesde, burjuvazi, feodalizmi devirerek burjuva devletini kurmuş, ya da 1848—1850 de Fransa'da olduğu gibi demokratik cumhuriyetleri ele geçirerek kendi burjuva demokratik diktatörlüğünü kurmuştur. Burjuvazi bir yandan zor kullanırken, bir yandan ekonomik yönden güçlü oldukları için, borsaları devletle birleştirerek, devleti ve memurları satın almış ve kendi burjuva demokratik diktatörlüklerini kurmuşlardır.

İkinci kategoriye giren ülkeler tarihsel, ekonomik, sosyal yönden geri olduklarından, demokratik devrimlerini gerçekleştirememişlerdir. Bu ülkelerin burjuvaları, ekonomik yönden güçsüz, borsalarının zayıf oluşu nedeni ile devleti borsalar yoluyla kontrol edememişlerdir. Feodalizme karşı devrimci bir tavır takınamadıkları için, feodaller ve diğer anti—demokratik güçlerle işbirliği yapıp, iktisat—dışı cebre

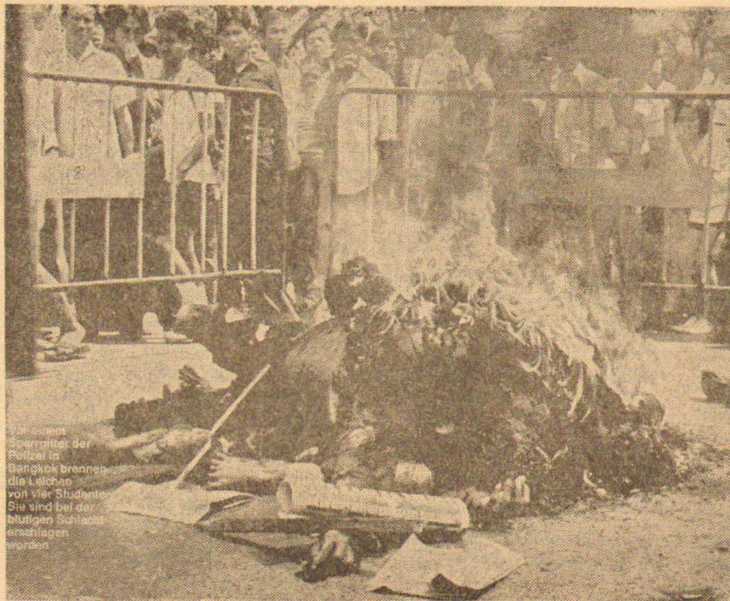
Militarist kuvvetler ve polis, faşizmin vurucu gücüdür

dayalı, gerici burjuva diktatörlüklerini kurmuşlardır.

Kapitalist sermayenin gücüne göre, değişik yönetim biçimleri arz eden burjuva devletleri, kapitalizmin tekelleşmesi ve emperyalist aşamaya varmasıyla birlikte, siyasi üst yapıda da değişikliklere uğramışlardır.

Emperyalist sermayenin doğuşu ile birlikte, birinci tip burjuva demokratik devletlerinde (Zaten emperyalizm bu ülkelerde doğmuştur) rekabetin yerini tekelcilik almıştır. Bu olguyla birlikte, serbest rekabete tekabül eden burjuva demokrasisi, siyasi olarak kalkıp, yerini siyasi gericilik olan mali oligarşiye bırakmıştır. Serbest rekabetçi kapitalizmin oluşturmuş olduğu devlet siyaseti burjuva demokrasisi iken, tekelci sermayenin ortaya çıkışı, rekabeti kaldırmış, yerine tekelleri koymuş, borsaların gücünü artırmıştır. Ve böylelikle de burjuva devletinin siyasetini de burjuva demokrarisisi olmaktan çıkartıp, mali oligarşinin (yani «oligarşik» dıktanın) siyasi gericiliği ile değiştirmiştir. Tekelci sermaye burjuva demokrasisini bir kenara iterek, siyasi gericilik olan mali oligarşiyi (Borsaların gücünü artırıp, devlet memurlarını satın alarak), ülke yönetimine egemen kılar. Böylelikle kendine bağlı güçlü bir aristokrat tabaka yaratarak, işçi sınıfının mücadelesini, mali oligarşinin kontrolüne almaya çalışır. Bunda önemli ölçüde başarı da elde eder. Neticede her şeye, mali sermayenin kendi mutlaklı

Faşist darbeden sonra öldürülen Taylant'lı dört öğrencinin cesetleri Bankont'ta parmaklıklar önünde yakılmakta

Faşizm, tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin, en kanlı, en şoven, en bağnaz terörist diktatörlüğüdür

Sayfa 6 dan devam

ğı egemen kılınmaya çalışılır ve egemen kılınır.

Emperyalizmin doğuşu ile, demokratik devrimini gerçekleştirmiş ülkelerde, yukarda belirtmiş olduğumuz durum olurken, emperyalizmin girmiş olduğu geri bıraktırılmış ülkelerin durumu ise daha farklı olur.

Emperyalizm, demokratik devrimini gerçekleştirememiş olan ülkelere girer girmez, mali oligarşinin siyasi gericiliğini egemen kılmaya çalışır. Bu ülkelerin burjuva devlet siyasetleri daha değişik olduğu için; emperyalizmde daha farklı bir politika izler. Emperyalizm bu ülkelere girmesiyle, sermayenin tekelci karekterini de birlikte getirir.

Emperyalizm bu tekelci karekteriyle, ekonomik alanda, yerli sermayeye ve onun rekabetine son verir. Bu tip ülke devletleri kurulurken feodalizmi iktidar ortağı yaptıkları için, emperyalizm feodalizmi evrimci bir yoldan tasfiye ederek, bunların yerine emperyalist sermaye ve işbirlikçi tekelci sermayenin egemenliğini kurar. Alt yapıdaki bu değişimler, zorunlu olarak, milli burjuvazinin ve feodal unsurların gücüne son vererek, üst yapı olan devlet yönetiminde de işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalizmin egemenliğini kurmasına yol açar. Şüphesiz, bunların tümü de aniden gerçekleşmez. Bu bir süreç meselesidir. Böylelikle, emperyalizm, yerli işbirlikçi tekelcı burzuvazi ile birlikte borsaların gücünü artırarak, devletini denetimi altına alır ve süreç içerisinde işbirlikçi tekelci sermayenin ve mali oligarşinin egemenliği kurar.

Emperyalizm, bütün bunlara rağmen, bu tip devletlerin anti-demokratik, gerici baskı karekterini değiştirmez. Çünkü, bu ülkelerde metropol ülkelerde olduğu gibi, işçi sınıfı hareketlerini, mali oligarşinin (yani oligarşik diktanın) iktisadi cebri altına almasının maddi olanakları yoktur. Bu ülkelerdeki işbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalizmin sömürücü karekterinden ve ülkenin yarı—bağımlı oluşundan dolayı işçi sınıfının yaşam koşullarını düzeltip, güçlü bir aristokrasi yaratarak, işçi sınıfının mücadelesini, mali oligarşinin iktisadi cebrinin kontrolüne alamaz. Bundan dolayıdır ki, emperyalizm, girmiş olduğu bu ülkelerdeki burjuva devletleri nin anti—demokratik baskı nitelikli karekterini doğiştirmez. Bu devletlerdeki iktisat—dışı cebir, karekterini siyasi gericilik olan mali oligarşi ile birleştirilir. Bu tip ülkelerde siyasi gericilik olan mali oligarşi ile iktisat dışı cebir olan gerici diktatörlük birleştiği için devlet siyaseti de değişik olacaktır. İşçi sınıfı hareketini (faşizmin olmadığı dönem ve şartlarda); bir yandan sendika liderlerini satın alıp, siyasi gerici bir politika uygulayarak, öte yandan da bakanlar kurulu kararları, lokavt, vb. gibi anti—demokratik önlemlerle devlet eliyle durdurmaya ve parçalamaya çalışır. Mali oligarşi ile («oligarşik dikta») gerici diktatörlüğünün birleştirildiği devlet yönetiminde, bütün halk hareketleri, bir yandan iktisadi baskı, diğer yandan devletin almış olduğu bir takım anti—demokratik, iktisat dışı zora dayanan kararların hükümet tarafından uygulanmasıyla bastırılır.

Kapitalist sermayenin doğuşu ve emperyalist aşamaya varışı ile birlikte, burjuva devletlerinin, her ülkenin ekonomik, sosyal yapısına göre doğan ve değişen çeşitli yönetim biçiminin yanında, burjuvazinin (tekelci) yönetim biçimi olarak bir de faşizm doğmuştur.

Emperyalizm, genel olarak demorasiyi ortadan kaldırmaya çalışır. Fakat halk kitleleri içine sızmış olan demokrasiyi kaldırmayı başaramaz. Halk kitleleri arasına sinmiş olan demokratik halklarla birlikte, işçi sınıfının siyasi mücadelesi, burjuvazinin iktidarını sarsmaya başlayınca, tekelci burjuvazi bu gelişimi, siyasi gericilik olan mali oligarşi ve geri bıraktırılmış ülkelerde kurmuş olduğu mali siyasi gerici diktatörlükle önleyemediği şartlarda, kanlı, terörist, faşist diktatörlük yönetimine başvurur.

Faşist yönetimler, yukarda belirttiğimiz ülkeler doğrultusunda, dünyada ilk kez Almanya ve İtalya'da tekelci sermayenin kanlı, terörist faşist diktatörlüğü olarak doğmuştur.

Bunun için faşizm; burjuvazinin tekelleşemediği geri ülkelerde feodal ve anti—demokratik güçlerle kurmuş olduğu gerici burjuva diktatörlüğü, devlet ve hükümet yönetimi değildir. Bu dönemdeki yönetici güçlerle, faşizmi uygulayan egemen güçlerin sermayeleri ve sınıfsal yapıları birbirinden farklıdır. Ve bu farklılık gibi, uygulamaların amaçları da farklıdır. Gerici burjuva diktatörlüğünde baskının ve terörün amacı; iktidar ortakları anti—demokratik güçlerin çıkarlarını korumanın yanında, serbest rekabeti de koruyup, diktatörlüğü iktidar ortakları ve bütün sermaye sahiplerinin dışında kalan halk kitleleri üzerinde yürütmektir. Faşizm, tekelci sermayenin dışında kalan diğer sermaye katmanlarının da (halk kesimi kadar değilse bile) tekelci sermayenin diktatörlüğü altına alması amacını taşır.

Faşizm; mali sermayenin siyasi gericiliği mali oligarşi, yani «oligarşik dikta» olan, tekelci sermayenin mali egemenliği değildir. Ayrıca, siyasi gerici diktatörlük olan, emperyalist sermaye ile işbirlikçi sermayenin kurmuş olduğu. mali ve devlet eliyle uygulanan gerici diktatörlük yönetimi de değildir.

Faşizm; bu belirtmiş olduğumuz burjuva yönetimlerinin hiç birisi değildir. Türkiye'deki MC hükümeti ve yönetimi de belirtmiş olduğumuz burjuva yönetimlerinin hiç birisi değildir. Yönetim biçimlerini belirleyen şeyler, bir takım uydurma hikayeler değil, iktidardaki güçlerin sınıfsal nitelikleri ve yönetimdeki uygulamalarıdır. Bu gün iktidardaki egemen güç ve sermaye, emperyalizm ve yerli işbirlikçi tekelciliktir. Bu güçlerin iktidarı, sınıfsal yapıları gereği, doğal olarak ve normal yönetimleri siyasi gerici diktatörlüktür. Yani, anti demokratik yönetimdir. Nedir bu anti—demokratik, diğer anlamı ile siyasi gerici dikt törlük? İşçi sınıfı ve diğer halk tabakalarının üzerinde sermayenin egemenliğini, devletin ve hükümetin baskısını da kullanarak kurmak ve bunların tümünü anti-demokratik yollarla denetim altına sokmaktır. Türkiyede böyle mi yapılıyor, acaba? Kesinlikle hayır! Ufak bir işçi hareketinden ötürü, Ankara Belediye Başkanı görevinden alınmıyor. Türkiye'nin en büyük ve güçlü sendikalarından olan DİSK'in yöneticileri cezaevine atılıyor. Grevdeki işçilerin üzerine açık biçimde silahlı asker ve polisler. gönderilerek, işçiler kurşunlatılıp, fabrikalardan zorla çıkarılıyor. Faşist komando çeteleri, hükümet tarafından ve resmen desteklenip, işçilerin, devrimci gençliğin ve tüm halkın üzerine saldırtılıyor. Her geçen gün sokak ortasında, üniversiteler ve diğer orta öğrenim kurumlarında, fabrikalarda açık, açık kanlı terör estiriliyor. Bütün demokratik hareketler kan ve zülümle bastırılıyor. Tüm bunlar anti-demokratik bir uygulama mıdır? Yoksa, faşizmin kanlı terör ve baskıları mıdır? Kuşkusuz, kanlı terörist, faşist yönetim olan faşizmdir. Fakat, açık militarist faşizm değil, örtülü (kapalı) faşizmdir.

Diğer burjuva yönetimlerinde olduğu gibi; faşist yönetimde iktidara salt bir tek geliş biçimi arzetmediği gibi, bir tek yönetim biçimi de arzetmez.

Faşizm; dünya konjonktörü, ülkenin ekonomik, sosyal yapısı, hatta uluslararası ilişkilerine göre çeşitli şekillerde gelir ve çeşitli uygulamalarda bulunur.

Faşizm iki şekilde gelir: (1) Yukarıdan aşağıya devlet eliyle, (2) Aşağıdan yukarıya kendisine kitle temeli yaratarak devleti ele geçirmek şeklinde.

Devlet egemen güçlerin bir baskı aracı olduğu için, egemen güçler tarafından kendilerinin yönetimine uygun bir biçime sokulmaya çalışılır. Tekelci sermaye süreç içerisinde burjuva devlet kurumlarını, özellikle militarist devlet güçle

(Devamı sayfa 8 de)

Faşizm, tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin, en kanlı, en şoven, en bağnaz terörist diktatörlüğüdür

(Baştarafı sayfa 7'de)
rini ele geçirip, faşistleştirerek yukardan aşağıya devlet eliyle faşizmi getirir. Bazanda aşağıdan yukarıya doğru kendisine kitle temeli yaratıp, devleti ele geçirerek faşizmi uygulamaya koyar.

Faşizm, gerek yukardan aşağıya, gerekse aşağıdan yukarıya gelsin kendisine güçlü bir kitle temeli yaratabilirse, açık militarist faşizmi uygular. Bu uygulamada faşizm hiç bir demokratik kuruluş ve harekete izin vermez. Kendisine güçlü bir kitle temeli yaratabildiği için de geri çekilişi uzun bir mücadele süreçini kapsar. Fakat, faşizm kendisine güçlü bir kitle temeli bulamadığı ülke ve şartlarda, açık militarist faşizm şeklinde değil; gücünü kaba bir parlamento ile birleştirerek, örtülü parlamenter faşizm şeklinde gelir. Bu tip örtülü faşizm, kitle temelinin güçsüzlüğünden dolayı, açık militarist faşizmde olduğu gibi bütün demokratik hakları ve kurumları ortadan kaldıramaz. Bu tip faşizmlerde, bazı demokratik kurum ve haklar varlığını sürdürür. Fakat faşizm almış olduğu önlem ve baskılarla bu demokratik kurum ve hakları işlemez hale getirir. Kapalı faşizmin kitle temelleri zayıf olduğundan dolayı, geri çekilişlerde açık militarist faşizmlerden farklı olarak, daha kısa süreçler kapsar.

12 Mart faşizmide yukarda teorik tanımını yaptığımız ilkeler doğrultusunda yönetime gelmiş ve geri çekilmiştir. 1970'lere kadar Türkiye'de önemli ölçüde güçlenen işbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalizinle birlikte denetimleri altına aldıkları devlet ve devletin militarist güçleri ile, gelişen işçi sınıfı hareketini durdurmak ve diğer sermaye katmanları üzerinde tam bir egemenlik kurmak amacı ile 12 Mart faşizmini tezgahlamışlardır.

12 Mart faşizmi devletin önemli kurumlarını faşistleştirmişsede, tam bir başarı elde ederek kendiside güçlü bir kitle temeli yaratamamıştır. Ayrıca, tekel dışı kalan sermaye katmanları üzerindeki egemenliğini de, kesin bir egemenliğe dönüştürememiştir. İşçi sınıfı hareketi o zaman örgütsüz, dağınık ve güçsüz olduğu için faşizm tarafından kısa bir süre içerisinde ezilmiştir. Böylece faşizmin daha fazla yaşamasının maddi koşulları zayıfladığı için, faşizm zorunlu olarak; kitle temelinin zayıf oluşu nedeni ile geri çekilmiştir.

12 Mart faşizminin geri çekilmesinden sonra kurulan CHP—MSP koalisyonu ile kısmi demokratik bir ortam yaratılmıştır. (Biz buna «siyasi gerici burjuva diktatörlük» dönemi de diyebiliriz. Çünkü, Türkiye emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermayenin, ekonomik yapıya egemen olduğu bir ülkedir. Ülke ekonomisinde bunların egemenliği kalkmadığı sürece, iktidara kim gelirse gelsin, Türkiye'de bir burjuva demokrasisinden söz etmek olanaksızdır. Ancak, CHP-MSP koalisyonu dönemini, demokratik hareketler kan ve terörle bastırılmadığı ve demokratik kurumlar hükümet tarafından açık baskı ve önlemelere hedef olmadığı için «kısmi demokratik ortam» olarak nitelemekteyiz.) Buna rağmen, CHP—MSP koalisyonu döneminde, 12 Mart faşizmi tarafından faşistleştirilen devlet güçlerinin bazı kurumlarının yöneticilerinde değişiklikler yapılmışsa da, bunlar önemli ölçüde olmamıştır. Ayrıca, militarist güçlere hiç dokunulmamıştır. Daha sonra CHP—MSP koalisyonu emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazinin büyük bir kesimi tarafından istifaya zorlanarak, istifa ettirilmiş ve yerine faşist Milliyetçi Cephe hükümeti kurulmuştur. MC hükümetini oluşturan ittifak güçleri, 12 Mart faşizminden farklı olmakla birlikte, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermayenin önemli ölçüde denetimi altındadır. Egemen güçler MC hükümetini 12 Mart döneminden kalma faşist devlet temelleri üzerine yeniden kurmuştur. CHP—MSP koalisyonu döneminde, bazı devlet kurumlarının yönetim kademelerinde yapılan değişiklikleri; faşist MC hükümeti yapısına göre değiştirip düzenleyerek örtülü faşizmi uygulama alanına koymuşlardır. Faşist MC hükümetini oluşturan bütün güçler üzerinde tekelci işbirlikçi sermayenin denetimi aynı ölçüde olmadığı için, kendi aralarında çelişkiler çıkmaktadır. Hatta bu çelişkiler milletvekilleri satın almaya, bazı siyasi partilerin (MSP —DP gibi) parçalanmalarına kadar varmaktadır. Bunların tümü, faşizmin kendi içindeki çelişkileridir. Çelişkiler her faşizmde, bazan daha derin, bazan da daha yüzeysel olur; fakat mutlaka olur.

ARGUVAN'LI Devrimcilerden, Emeğin Birliği okurlarına

3—11—1976 tarihinde Arguvan'da «İki süper devleti protesto» (!) mitingi yapıldı. Sözde iki süper devlet, özünde Sovyet düşmanlığı körüklemekten (Faşistler gibi) başka bir şey değildi. Mitinge katılanlar beşyüz kişiyi aşmıyordu. Katılanlarda (halktan toplanan paralarla kamyon tutulup, Malatya'dan getiriliyor) Türk ve Kürt halkımızdan sahtekarlıkla getirilenler, diğeri de ilkokul öğrencileriydi. Mitingin genelde amacı neydi? Miting yalnız Arguvan'da yapılmıyordu. Aynı tip adamlar tüm Türkiye'nin karşı güç bulunma yan yerlerinde yapıyorlardı. PDA ve artıklarının amacı boy gösterisi idi. Çünki teori ve pratikteki tutarsızlıklarından dolayı artık taban kaydettiklerinin kendileride farkına varıyorlardı. Halkın hiç bir somut istekleri, talepleri dile getirilmeden kendi sapık düşünceleri doğrultusunda el çabuklu ğuyla mitingler tertiplemeye başladılar. Böylece taban kazanacaklarını sanıyorlardı. Tabii yine havalarını aldılar. Türk ve Kürt halkımız bu adamların sahtekarlıklarını gördüler. Halkımızın gözünden somut gerçekleri saklayamazlardı. Tüm Türkiye halkları dolayısıyla, Arguvan'daki halklarda PDA cıların dediği gibi; ABD emperyalizminin gerilemediğini, bizi iliğimize kadar sömürdüğünü görüyorlar. ABD'nin yurdumuzda 103 tane askeri üssü olduğunu ve egemen sınıfların kuklası olan faşist MC hükümetinin ABD emperyalizminin işbirlikçisi olduğunu bütün halkımız biliyor. Göz önündeki somut düşmanımız topuyla, tüfeğiyle, üsleriyle, sermayesiyle ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçileridir. Bu sapmalar, SSCB'nin hangi kuvveti ile savaşacaklar? Bu burjuva uşakları hayali düşman yaratarak ABD emperyalizmini ve özellikle de AET emperyalizmini (2. Dünya) göz ardı etmeye çalıştılar. Sosyalist kollektif ekonominin örgütlendirildiği bir ülkede partiyi ele geçiren bir avuç revizyonistin kapitalizmi tekrar kurması imkansızdır. Çünki, toplumların değişmesi üretim ilişkilerinin değişmesine bağlıdır. Sosyalist bir ülke barıştan yanadır. Hiçbir ülkeyi ilhak, işgal etmez. Emperyalizme karşı verilen kurtuluş savaşlarını sonuna kadar destekler. Bu onun enternasyonalist görevidir.

Miting halkın somut talepleri doğrultusunda, halka doğru siyasi ideolojiyi vermek için yapılır. Arguvan'ın somut telepleri şunlardır: Arguvan'lıların yeni kaza için toprakları yok pahasına istimlâk edildi. Bu sorun dile getirilmeliydi. Kızılay tarafından gönderilen eşyalar yoksullara değil, ihtiyacı olmayanlara dağıtılıp, ilgili kişilerce satılıyor. Arguvan'da dönüme 20—25 veren topraklar olduğu halde su yoktur. Köyler yolsuz, susuz, okulsuz, öğretmensiz, araçsızdır. Haşhaş, tütün ekimi yasağı vardır. Halkın çoğu işsizdir. Arguvan Türkiyenin tek elektriksiz kazasıdır. Üretilen ürünler değerini bulmuyor. Mitingin konuları bunlar olmalıydı.

1976 Yılında 96 İran'lı gerilla Şah tarafından katledildi

CHAH ASSASIN (KATİL ŞAH)

— 7 Aralık İran Gençlik Günü kutlandı.

— 1970 yılından bu yana Şah rejimince 180 gerilla katledildi.

— Son üç ay içerisinde öldürülen gerilla sayısı 45'tir.

— İran'da 25 bin ile 250 bin arasında siyasi tutuklu var.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarmalığını yapan faşist İran Şahının halk yığınları üzerindeki sömürü, baskı ve terörü olanca hızı ile sürüyor.

Faşist İran Şahını ve onun faşist rejimine karşı devrimci gerillaların 1970 yılında başlattığı eylemler geniş boyutlara ulaşıyor. Gerillaların ve halkın devrimci mücadelesi karşısında, İran Şahı ve onun uşakları, faşist diktatörlüğün ayakta kalabilmesi için polis baskılarını daha çok artırıyor ve zindanları ilerici ve devrimci unsurlarla dolduruyor. Ülke içindeki takip ve baskılarla yetinmeyen SAVAK isimli İran gizli polisi, kanlı ellerini başka ülkelerdeki öğrencilere uzatıyor.

Gerilla tutuklamalarının ve duruşmalarının başladığı 1970 yılından 1975 Mayıs'ına kadar olan sürede mahkemeler 80 kişiyi kurşuna dizilmeye mahkum ederek, öldürmüştür. Ayrıca, 31 kişi müebbete, 91 kişi de ağır cezalara çarptırılmıştır.

Karakollar ve zindanla faşist zulmün ve baskının, korkunç cinayetlerin işlendiği yerler olmaktadır. Tutuklanan gerillalar, burada sözde sorguya, gerçekte işkenceye çekilmektedir. SAVAK ve CİA'nın adamları tarafından yapılan bu işkenceden sonra gerillalar usulen mahkeme önüne çıkarılmakta, burada savunma yapmalarına bile izin verilmeden, idam mangalarının önüne çıkarılmaktadır.

Faşist İran Şahının, diktatörlüğünü sağlamlaştırmak amacıyla uyguladığı, tüm bu akıl almaz işkence ve baskılara karşı gerillaların devrimci mücadelesi de hızla yükseliyor. Kendilerine «Halk fedaileri» ismini veren gerillalar, Amerikalı birçok CİA uzmanı generallere, danışmanlara; ayrıca, Şahın güvenlik kuvvetleri komutanları ile diğer uzmanlarına karşı birçok başarılı suikestler düzenlemişlerdir.

Geçen ayın 7'sinde ilân edilen «İran Öğrenci ve Gençlik Günü» Türkiye ve dünyanın birçok ülkelerinde kutlanmıştır. 7 Aralık günü İran Üniversitesinde çıkan çatışmalarda öldürülen üç öğrencinin anısına ilân edilmiştir. İran halkının ve onun öncüleri gerillaların eylemleri mutlaka başarıya ulaşacaktır. Faşist İran Şahının kanla, zindanla, polis ve askeri ile, emperyalizmin maddi ve askeri desteğiyle, vb. tüm kuvvetleri ile kurduğu sömürü ve baskı rejimi mutlaka yıkılacaktır. İran halkının nasırlı yumruğu, Şah'ın sarayları üzerinde patlayacak, kurtuluşu gerçekleştirecektir!.

İşçilerin, yoksul köylülerin, gençliğin devrimci birliği

Sayfa 1 den devam

giler; Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Che Guevera gibi devrimcilerin resimlerini dernek ya da yurtlardan toplayıp «gizli» «yasak» süsü vererek televizyon, radyo kurumlarından, sağcı basından yayınlattırıyor. Sıkıyönetim için kamuoyu oluşturmaya çalışıyor. Suçları kitapçılarda satılan dergi ve gazeteleri okumak ve evlerinde ya da yurtlarında bulundurmak olan yüzlerce yurtsevere göz altında işkenceler yapılıyor. Kiralık basının yardımıyla sözde gizli örgüt hücreleri ortaya çıkararak, hiç ağızlarından düşürmedikleri Vatan, Millet, Sakarya edebiyatıyla devletin tehlikeye düştüğünü, «tek çıkar yolun sıkıyönetim ilân etmek» (yani açık faşist diktatörlük) olduğunu söyleyip, iğrenç düşüncelerine taban bulmaya çalışıyorlar.

Faşist zulmün, baskı, sömürü ve işkencenin her geçen gün dozunu artırdığı bu kritik ortamda, faşizme karşı tutarlı mücadele verebilmek için faşizmi kavramak, somut şartları doğru tahlil etmek gerekir. Yoksa, yanlış faşizm tahlilleri bizleri faşizme karşı savaşmaya değil, teslim olmaya götürür. Bugün bir takım görüşler tarafından zırvalanan «faşizm tırmanıyor» teorisi de özünde faşist burjuvazinin ekmeğine yağ çalmaktadır. Faşizmi, yürüyüş, miting yapma, bildiri dağıtma, dergi çıkarma ile eş tutan sapmalar, MC'nin başı Demirel'le, örtülü faşizmi kitlelerden saklamada aynı tellerden çalıyorlar. Çünkü, faşist MC'nin başı Demirel de televizyon konuşmasında «özgürlükçü demokrasinin (burjuva demokrasisinin) olmadığı ülkelerde miting, yürüyüş yapın da göreyim» derken, sapık faşizm tahlilleri yapan görüşlerle aynı şeyleri söylüyordu.

Bugün TRT, Milli Eğitim Bakanlığı, vb. gibi tüm devlet kurumları faşistler tarafından işgal edilmiştir. Seydişehir, Aliağa, İpraş, Demir Çelik gibi ağır sanayi kollarında faşist zulüm had safhada bulunuyor. Köpek ve anahtar başlıklı kağıt getirmeyenler bu işletmelere alınmıyorlar. Komünist bir hücre açığa çıkarıldığı gerekçesi ile tanklarla toplarla devrimciler katlediliyor. Karakollarda devrimci gençler kıyasıya dövülüyor. İşkence yapılıyor ve öldürülüyor. Devrimci geçleri kıyasıya döven resmi elbiseli polisler, kılık kıyafetleri gereği göğüslerine takmaları zorunlu olan isim ve numaraları takmıyorlar. Nedeni ortada: Kıyasıya dövdühleri yurtseverlerden birinin ölmesi halinde tanınmamak.

Polis—komando işbirliği ile işgal edilen yurtların ve okulların önünde devrimci gençler polisin gözü önünde öldürülüyor, hergün saldırıya uğruyorlar. Yurtlar tamir, vb. gibi oyunlarla boşaltılarak, yurtsever öğrenciler sokağa atılıyorlar. Devrimci mücadeleyi bastıramayınca da askeri kuvvetleri şehre indirip mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar. Örneklediğimiz faşist zulmün yanında daha nice baskılar, saldırılar yapılıyor.

Acaba, halâ «faşizm tırmanıyor» mu, yoksa tüm bunlar faşist uygulamanın kendisi midir? Bunları uygulayan hükümet halâ iktidarda değil midir? Bunların iktidardan başka tırmanacak başka yerleri var mıdır?

Faşist MC' nin zinciri, «faşizm tırmanıyor» teorisinin getirdiği mücadele yöntemlerinden biri olan imza toplama Cumhurbaşkanına, faşist MC' nin başına şikâyet mektupları yazma, valiye, emniyet müdürüne çıkma gibi yöntemlerle kırılamaz. Bu pasifizmin teorisidir; açıkça kitleleri aldatmak, faşizmin ekmeğine yağ sürmektir.

Faşizme karşı verilen mücadele emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye ve diğer gerici tabakalara karşı verilen mücadeleden ayrı düşünülemez. Faşizme karşı verilen mücadelede kalıplaşmış hazır reçeteler aramak, Marksizm—Leninizme ters düşer. Faşizme karşı mücadele verebilmenin temel şartı somut şartların en doğru şekilde tahlil edilmesi ve yeni şartların ortaya çıkardığı zıtların buna uygun olarak yeni mücadelenin saptanmasıdır.

Bugün Türkiye'de örtülü faşizmin olduğunu söylerken, mevcut faşist yönetime karşı mücadele biçiminin işçi sınıfı ve diğer emekçi tabakaların devrimci gençliğin, faşizme karşı kitlesel direniş hareketleri olduğunu; görevimizin bu kitle hareketlerine önderlik edebilmek, bu hareketleri genişletmek, yaygınlaştırmak ve derinleştirmek olduğunu söylüyoruz. Bu mücadele içerisinde, faşizmin kitlesel hareketlere karşı giriştiği faşist saldırıları göğüsleyebilmek için ve işçi sınıfı ve yandaşlarının hareketini faşişt baskı ve teröre karşı savunabilmek amacıyla, kitlelerden kopuk kalmamalı, mevcut şartlar değişmeden, birinci plâna çıkarılmaması kaydı ile, yerinde ve zamanında kullanmak üzere gerektiğinde faşist teröre karşı, devrimci teröre faşist zulme karşı direnecek ve zincirlerini kıracağız.

Birlik üzerine

(Baştarafı sayfa 1 de)

hangi güçle patlayacağı önceden bilinemez. Bu patlamalar, barut fıçısının aniden infilâk etmesine benzer.

Bütün sınıflı toplumlardaki sosyal düzenler, sadece egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Geriye kalan diğer sınıf ve tabakaları kendi egemenliği ve baskısı altında tutarlar. Bunun için sınıflı toplumlardaki her yönetime karşı doğan sosyal patlamalar, sadece bir sınıfa dayalı ve planlı bir şekilde doğmazlar. Düzenin egemen güçlerince ezilen bütün sınıf ve tabakaların katıldığı, düzensiz ve plânsız bir biçimde başlayan toplumsal patlamalar şeklindeki mücadeleler olarak doğarlar. Ancak, bu mücadeleler, gelecek toplumun iktidar adayı olan sınıfın eline geçip, rayına oturtularak, planlı bir şekilde iktidarın ele geçirilmesi ile sonuçlanırlar.

Bu evrensel ilkelerden anlaşılacağı gibi; burjuva düzenlerine karşı doğan toplumsal patlamaların tümü, başlangıç döneminde, yalnız ve yalnız işçi sınıfı tarafından planlı bir şekilde başlatılamaz. Bu patlamalar, heterojen sınıfsal yapılarından ve nesnel şartların zorlanmasından dolayı, nedensel olarak doğar ve ilk dönemlerde bir dağınıklık, bir başıbozukluk arzederler. Bu nedensel, dağınık hareketler, giderek hareketin gerçek sahibi olan, işçi sınıfının eline geçer. Ve işçi sınıfının öncülüğünde, onun müttefikleriyle birlikte toplanarak rayına oturturlar.

Kuşkusuz Türkiye devrimci hareketi de bu diyalektik evrensel gerçeklerin dışında cereyan etmemektedir. Bu hareketler, çeşitli zamanlarda, çeşitli güçte ve çeşitli sınıfsal güçler tarafından, çeşitli nedenlerden dolayı sosyal patlamalar şeklinde doğmuş, bir dağınıklık arzetmiştir. Halen de bu dağınıklık devam etmektedir.

Mevcut düzene yönelik sosyal olaylar, sınıfsal yönden bir homojenik arzetmediği için, günümüzdeki dağınıklığı oluşturan fraksiyonlarda, sınıfsal yönden homojen bir nitelik taşımamaktadır. Türkiye devrimci hareketindeki parçalanmayı oluşturan bütün fraksiyonların her biri ayrı ayrı sınıflardan kaynaklanan ideolojilerinin damgasını taşımaktadırlar. Günümüzde, farklı tellerden çalan bu fraksiyonların, birlik uğruna ayrı, ayrı çağrıları yoğunluk kazanıyor.

Bu çağrılar; franksiyonun hizmet ettiği ideolojinin damgasını da beraberinde taşıdığı için ayrı ayrı sınıfsal güçlere yapılmaktadır. Dolayısıyle bu çağrılar, fraksiyonların birbirinden farklı olan birlik anlayışlarını da içermektedir. Bu nedenledirki, bu güne kadar yapılan tüm çağrılar, tatlı dilekler olmaktan öteye gidememekte, birliğe doğru en ufak bir gelişimi sağlayamamaktadır. Açıktır ki, birliğin sağlanamamasının en önemli nedeni (bugün bir işçi sınıfı partisinin yokluğu nedeni ile). birlik çağrılarının çoğunlukla küçük burjuva ideolojisini temsil eden güçler tarafından yapılmış olmasıdır. Bugüne kadar yapılan çağrıların küçük burjuva karekterinden ve böylece devrimci mücadelenin halâ küçük burjuvazi tarafından savsaklanır olmasındandır ki; birlik yerine yine küçük burjuva karekterden kaynaklanan dağılmalar ve parçalanmalar egemen olmaktadır. Bugüne kadar yapılmış olan oportünistlerin birlik çağrıları, volantirist Maocu sosyal şovenlerin amipin çoğalması gibi, daha çok parçalara ayrılmasına ve (uluslararası revizyonizm papağanlarının her çağrısının peşinden) bir sürü legal oportünist partinin ortaya çıkmasına yaramıştır ve yaramaktadır.

Küçük-burjuva ideolojisinin damgasını taşıyan fraksiyonların birlik anlayışları, proleteryanın sınıf temeline dayalı olan ilkeli birlik anlayışı değildir. Onların birlik anlayışları kendi küçük-burjuva karekterlerine uygun olan, «müzakere diplomasisi» ve «ıssız oda plâncılığı» şeklindedir. Bu anlayış üzerinde bir birlik hiç bir zaman sağlanamaz. Sağlansa bile gerçekleştirilen bu birlik, proleteryanın sınıfsal bir birliği değil, bir tel üzerinde çeşitli akrobatik numaralar yapan bir sürü cambazların birliği olabilir ancak...

Bu tip oportünist anlayışlarla Türkiye devrimci hareketin birliğini sağlamanın olanağı yoktur. Türkiye devrimci hareketinin birliği, işçi sınıfı ve yoksul köylüğün birliği temeline dayalı olan, sınıfsal bir birlik temelinden hareketle oluşabilir. Ancak, bu temel ilkeden hareket ederek, böyle bir birliği amaçlayıp ve böylesine bir ideolojik temelde oluşmuş olan anlayışla grup, fraksiyon ve unsurların birliği de sağlanabilir.

Bu sınıfsal temelden saplatılmış olan bir birlik; (1) İlkelere, (2) Bu ilkelerin platikte uygulanmasına bağlı olarak doğabilir,

Birlik. ideolojik ilkelere dayalı bir birlik olmalıdır. Çünkü, halihazırda bir proleter öz örgüt oluşmamıştır. Yani proleter öz-örgütün oluşması, ilkelerinin objektifleşmesi ve bu ilkeler çevresinde bir birlik çağrısında bulunması gibi bir durum doğmamıştır henüz... Mevcut durumda oportünizm çeşitli gruplar halinde saf tutmuş olmasına rağmen, işçi sınıfı henüz saflaşma gerçekleştirememiştir. Bu nedenle işçi sınıfının bir çok namuslu unsurları da bu oportünist saflarda kalmışlar ve halâ da kalmaya devam ediyorlar. Bütün bu nedenlerden dolayı işçi sınıfının öz-örgütünün oluşumu için, işçi sınıfı öz-örgütünün oluşum ilkeliklerinin ideolojik olarak saptanması ve bu ilkelerin çevresinde bir birliğin sağlanması gerekir. Diğer taraftan bu birliğin oluşumu için pratikte uygulanması da zorunludur. Çünkü; işçi sınıfı mevcut durumda kendi öz örgütünü oluşturma mücadelesi verirken bir yandan emperyalizme, işbirlikçilerine ve faşizme karşı mücadele etmek zorunda olduğu gibi, bir yandan da volantirist sosyal-şoven Maoculuğa, uluslararası revizyonizmin papağanlığını yapan revizyonizme ve tüm oportünistlere karşı da mücadeleyle karşı karşıy adır. İşçi sınıfı ancak böyle bir mücadele ile, oportünizmin kopardığı toz duman içerisinde sosyal demokrasi ve oportünizmden bağlarını kopararak, bağımsız siyasi politikasını uygulayabilecek bir düzeye gelebilir.

İşte bu nedenledir ki, saptanan birlik ilkelerinin tümünün pratikte uygulanması gerekir. Türkiye devrimci proleter hareketinin birliğinin sağlanması, mücadelenin gerçek sahibi olan işçi sınıfının eline geçerek rayına oturtulması ile gerçekleşecektir. Bugünün objektif koşullarında girişilmesi gereken subjektif çabalar, kısaca bunlardır.

EMEĞİN BİRLİĞİ

Düzeltme

6. sayfadaki Faşizm yazısının manşeti «Faşizm, tekelci burjuvazinin kanlı, terörist diktatörlüğüdür» şeklinde çıkmıştır. Doğrusu, «Faşizm, tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin, en kanlı, en şoven, en bağnaz terörist diktatörlüğüdür» olacaktır.

3. sayfadaki Filistin yazısının başındaki yazı «Zafere kadar devrim» diyen Elistin'lilerin... olarak çıkmıştır. Doğrusu «Zafere kadar savaş» diyen Filistin'lilerin... şeklinde olacaktır.

EMEĞİN BİRLİĞİ
Aylık, Siyasi Gazete
Sahibi : Eyup Sabri İpekçi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Cuma Kılıç

Yazışma ve Yönetim adresi : Dr. Mecit Barlas İşhanı P/48 Gaziantep
1 Yıllık 60 TL. — 6 Aylık 30 TL. — 3 Aylık 15 TL.
Basıldığı yer: Umut Matbaası